

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 12

CUPRINS:

1. Cine va Rămîne în Picioare
 2. În Viață Toate își au Vremea Lor
 3. Schimbarea Afectează pe Toți
 4. Rugăciune Este Importantă
 5. Căutînd Eliberare
 6. Legămîntul Lui Dumnezeu cu Regii și Împărații
 7. O Făgăduință în Care Poți Avea Încredere
 8. Dumnezeu Răspunde la Rugăciune
 9. Lucruri la Care Merită să Tinzi
-

CINE VA RĂMÂNE ÎN PICIOARE

“Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când se va arăta El? Căci El va fica focul topitorului și ca leșia înălbitorului. Și El se va așeza ca topitorul și ca purificatorul argintului; va curăți pe fii lui Levi, îi va purifica așa cum se curăță aurul și argintul și vor aduce Domnului un dar de mâncare în dreptate.” Maleahi 3:2,3

Cine va putea să sufere această experiență la arătarea Domnului? La prima venire, Isus a venit la ai Săi (națiunea evreiască), dar ca națiune ei L-au respins și L-au crucificat. Au fost doar câțiva care au răbdut testul. Ioan Botezătorul a spus despre El: “Acela care își are lopata în mână își va curăți cu desăvârșire aria și își va strânge grâul în grânar” (Matei 3:12) A avut loc o lucrare de testare și de curățire.

Mai departe, de-a lungul Vârstei Evanghelice, Domnul s-a făcut de cunoscut celor care au avut o stare de inimă potrivită, ca să-i curățească, testeze, purifice și să-i ajute să pășească pe urmele Sale și să ia chipul Său.

Astăzi, în zilele în care trăim, în timpul prezenței a doua a Domnului, sunt încercări foarte ferme. El își încearcă poporul, individual. Fiecare membru

al adevăratei biserici este testat, rafinat, purificat; și cine va putea suporta aceste experiențe?

Aceasta este o dovadă clară că nu peste mult biserica va fi completă cu Domnul ei dincolo de vâl și prin această structură spirituală se va stabili împărăția pământească.

O zi de pregătire

Trăim astăzi una din cele mai mari schimbări dispensaționale din istoria lumii și întrebarea pentru noi este “cine va putea rămâne în picioare?” În Apocalipsa 6:17 se pune iarăși întrebarea: “Cine va putea să stea în picioare?”, dar aici contextul se referă la lume în general, și la culmea marii strâmtorări care se apropie acum cu repeziciune - marele colaps al ordinii prezente de pe pământ.

Domnul nostru, apostolii și profeții au prezis această perioadă, în care vechea ordine de lucruri trebuie să dispară și împărăția glorioasă să fie introdusă. Ne bucurăm de cunoștința că acum trăim în a doua prezență a Domnului, și despre aceasta Naum (2:3) vobește ca “ziua pregătirii”.

Azi vedem în jurul nostru “strâmtorare dintre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor.” (Luca 21:25) Egoismul, ura și spiritul de agresiune au dus la crearea armatelor, tiraniilor crude și puternice. Păcatul, corupția și nedreptatea va avea cu siguranță consecințe îngrozitoare.

Rasei umane, totuși nu i se va permite să se distrugă. Scripturile arată că egoismul uman va duce la aceasta în cele din urmă, dacă nu ar fi restrâns de intervenția divină. Și Isus, vorbind despre punctul culminant al acestui necaz spre care se îndreaptă azi lumea a spus: “Dacă n-ar fi scurtate acele zile, nimeni n-ar trăi.” (Matei 24:22) Dar la aceasta El a adăugat că zilele de necaz “vor fi scurtate”. Aceasta va însemna salvarea rasei umane din propria ei nebie.

Toate problemele naționale și internaționale vor fi rezolvate de împărăția lui Cristos. De asemenea, va elimina complet de pe pământ boala, durerea, suferința și moartea.

Între timp, trăim în timpul de strâmtorare care crește și va veni peste lume ca un hoț, ca o cursă. “Luați seama la voi înșivă să nu vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții, și ziua aceea să vină peste voi fără veste. Căci ea va veni ca o cursă peste toți cei care locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați deci tot timpul ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului Omului.” Luca 21:34-36

Ca să avem biruință trebuie să continuăm să ne rugăm și să veghem, să medităm asupra Cuvântului Tatălui și voinței Sale. De asemenea, trebuie să avem grijă ca acest necaz mare, depre care biserica nu este în necunoștință, să nu ne umple cu totul orizontul mental și să ne rețină de la alte experiențe.

În încercare

“Preiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit.” (1 Petru 4:12) “Acum dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțin timp, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să fie găsită spre laudă, slavă și cinste, la descoperirea lui Isus Hristos.” (1 Petru 1:6,7) Și cine va putea sta în picioare prin aceste experiențe?

Credința noastră, toată ființa noastră, ca indivizi este încercată. Suntem îndemnați “Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Ap. 2:10) Credințioșia membrilor bisericii până la moarte înseamnă comoștenire cu Cristos în gloria de dincolo de vâl pentru a binecuvânta toate familiile pământului. Aceasta este cea mai mare și mai glorioasă poziție din întreg universul pe care ar putea-o cineva spera sau ajunge.

Domnul nostru cere loialitate, credincioșie și asemănare cu El. El dorește să ne curețe din noi toată zgura, inclusiv voința proprie și toate faptele cărnii. “Ca un meșter rafinor dorește să ne curețe.

Ca un meșter topitor, Îl vedem aproape de cuptorul fierbinte unde este metalul Său prețios. Cuptorul a fost încins ca să reducă metalul la stare fluidă. Meșterul topitor adaugă anumiți solvenți și urmărește procesul de îndeaproape cu toată atenția. Este responsabilitatea Lui să supravegheze

separarea și îndepărtarea zgurii de metalul pur, prețios. “Căci El este ca focul topitorului” și dorește să ne curățească și purifice în mod individual.

El este “înălbitorul”. În Marc 9:3 se vorbește de înălbitor în legătură cu strălucirea și luminozitatea hainelor Domnului pe Muntele Schimbării la Față. Versetul zice: “Hainele Lui s-au făcut strălucitoare și foarte albe, ca zăpada, așa cum nici un înălbitor de pe pământ nu poate albi.” Lucrarea înălbitorului este ca a topitorului, de-a curăța.

În toate acestea, Domnul nostru poate să citească inima, ceea ce nici un om nu poate face. El poate să discearnă gândurile și intențiile noastre, de asemenea măsura de credință și de iubire. Am putea să-i înșelăm pe cei din jurul nostru, dar nu pe Domnul. Și este voia Lui ca noi să ne curățăm, să ne purificăm. Aceste experiențe sunt în special pentru biserică și noi trebuie să smulgem din noi egoismul, amărăciunea, nerăbdarea și toate lucrările și faptele cărnii.

Credința și faptele

Va fi întodeauna necesar de această parte de văl, să “rămânem tari în credință.” (1 Cor.16:13) Dacă se dezvoltă în noi acest fel de credință, cu siguranță vom aduce roade și le vom și dovedi în diferite împrejurări. Apostolul Iacov, tratând cu această chestiune, atrage atenția celor care au o măsură de credință, dar care nu au progresat spre etapa de însuflire spre o credință vie. El întreabă: “Ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?” Iacov 2:14.

Ca să putem răbda și să rămânem tari înaintea Fiului Omului, trebuie să avem o credință vie, lucrătoare. Despre aceasta discută în mod clar Iacov în capitolul doi. “Credința dacă n-are fapte este moartă. Dar va zice cineva: Tu ai credință și eu am fapte. Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.” Iacov 2:17, 18.

Faptele sunt esențiale, și cu toate că sunt vitale, faptele fără credință nu ne vor ține în picioare. Și același lucru este adevărat cu credința fără fapte. Credința fără fapte este moartă, neproductivă și nu poate niciodată să aducă viață. Cel a cărui credință nu este în armonie cu credința lui, dezonorează acea credință, și acea credință este moartă.

“Avraam, părintele nostru, n-a fost el îndreptățit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jerftă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte credința a ajuns desăvârșită.” Iacov 2:21,22. Dacă Avraam și alți eroi ai credinței numai ar fi discutat despre credință unul cu altul, n-ar fi fost eroi ai credinței. Scripturile arată că ei au pășit pe credință și faptele lor au cooperat cu credința. Au fost foarte curajoși, și credința lor s-a completat prin faptele lor. Credința noastră, de asemenea, trebuie să fie vie și activă, să lucreze în noi prin iubire.

Activitatea

Învățăm din Cuvântul lui Dumnezeu că adevărata biserică este corpul lui Cristos, și că este un aranjament minunat. În acest corp, unde Isus este Capul sau puterea care deține controlul, Apostolul Pavel explică în 1 Corinteni 12 care sunt diferitele activități. “Sunt felurite lucrări”. - 1 Corinteni 12:6

Când încetează să mai fie operații sau activități, acel membru al corpului care devine inactiv, neroditor, trebuie să fie reanimat sau se află în pericol de a-și pierde locul în corp. În acest capitol apostolul explică, că fiecărui membru i s-a dat o funcție sau o activitate, și toate acestea împreună, îndeplinesc voia Domnului, Isus fiind capul.

Nici un membru nu poate spune altuia “n-am nevoie de tine” (vs.21) Nici nu poate vreun membru să-și spună: “N-am nici un serviciu de adus. Doar o să mă bucur de beneficiile corpului, dar n-am să fac nimic pentru celelalte membre sau pentru Cap, Isus Cristos. “Fiecare încheietură își face creșterea” și fiecare contribuie. - Ef. 4:16

Activitatea, oricând este fizic posibilă, este una din cele mai prețioase lecții ale acestei ilustrații ale corpului. Și sunt diferite feluri de activități, cum ar fi, învățarea pe alții, îndemnarea, administrarea cu o judecată sănătoasă. Scripturile spun: “Având felurite daruri, după harul care ne-a fost dat, cine are darul prorociei, să prooroască după măsura lui de credință. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățătură. Cine îndeamnă să se țină de îndemnare. Cine dă, să dea cu inima largă. Cine conduce să fie cu grijă. Cine face milostenie, s-o facă bucuros.” Romani 12:6-9

Noi trebuie să fim ascultători față de Sfintele Scripturi și aceasta va include conformare la ceea ce se spune în Filipeni 2:14-16 “Faceți toate fără murmure și fără îndoieli, ca să fiți fără vină și curați, copii ai lui Dumnezeu neîntinați în mijlocul unei generații strâmbe și sucite, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții”. Noi trebuie să facem ca aceste fapte să conlucreze cu credința noastră.

Inactivitatea este o stare nenaturală pentru toate creaturile inteligente ale lui Dumnezeu. Totuși, simplul fapt de-a fi activ nu este suficient. Din acest motiv, probabil, imediat după capitolul 12 al epistolei sale către Corinteni, de care am pomenit mai sus, Apostolul Pavel își continuă lecția despre funcționarea activă a corpului lui Cristos, cu avertizarea că fără iubire ca putere motivatoare, nimic din ce am putea face nu ar avea aprobarea Domnului. - 1 Cor.13:1-3.

Iubirea

Importanța acestui atribut a iubirii nu poate fi subliniat suficient. Aceasta nu înseamnă că poate lua locul altor aspecte importante din viața creștină. De exemplu, iubirea nu poate lua locul doctrinei, dar ne ghidează în utilizarea cuvenită a doctrinei. Iubirea nu poate lua locul credinței sau serviciului pentru Domnul, însă este singurul motiv pentru credință și serviciu care este acceptabil lui Dumnezeu.

În timp ce rămânem tari în spirit, în gândire, cooperând pentru credința Evangheliei, vestea bună a împărăției, noi trebuie să ne iubim unii pe alții cu ardoare. “Să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.” (Evrei 10:24) Nu trebuie să producem anatagonisme, ci pe cât este posibil să evităm orice cuvânt, faptă care ar putea duce la neînțelegeri, lupte, invidie, amărăciune, ură, fapte care sunt ale cărnii și diavolului. Credința și iubirea trebuie să meargă mână-n mână. Dacă rămânem tari într-o credință care este înсуflă eșită de iubire, atunci printr-o asemenea credință vie suntem păstrați de puterea lui Dumnezeu.

“Iubirea multora se va răci.” (Mat.24:12) Dar iubirea noastră pentru alții trebuie să rămână fierbinte. Putem fi atacați, dar nu trebuie să atacăm la rândul nostru. Putem fi persecutați, dar noi să nu fim în rândul celor care persecută.

Avem nevoie de o credință tot mai puternică și o măsură tot mai mare din spiritul sfânt și aceasta ar trebui să fie dorința și rugăciunea noastră sinceră. Cuvântul scump al lui Dumnezeu este fundația tare a credinței noastre și aceasta trebuie să fie fierbinte, căci dacă se face căldicea, Domnul ne „va vărsa din gura Sa”. Ap. 3:15, 16.

Răbdarea

Apare întrebarea „cine va putea răbda ziua venirii Lui? Și cine va putea sta în picioare când se va arăta El? Vom putea noi îndura încercările și să rămânem tari când Domnul ne curăță, ne purifică, ca să putem să ne aducem jertfa în dreptate înaintea Domnului până la capăt?

Aceasta va însemna să ne lepădăm de sine, după cum a declarat Isus, să ne luăm crucea în fiecare zi și să-l urmăm. Dacă facem aceasta, curățarea progresează. Citim că Domnul Isus „s-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru lucrări bune.” Tit 2:14.

Topitorul nostru lucrează cu noi prin harul Său, și noi trebuie să ne supunem lucrării Sale. Noi cu toții avem nevoie de această curățire, fiindcă zgura este inerentă vaselor de pământ, trupurile de carne în care locuiește comoara spirituală.

„Dacă Tu, Doamne, ai păstra aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea să stea în picioare, Doamne?” (Ps.130:3) Cât de adevărat este că fără haina de dreptate care ne-a fost acordată n-am putea sta înaintea lui Dumnezeu. „M-a îmbrăcat în haina cu mantaua dreptății”. (Is.61:10) Citim în Romani 3:22 „dreptate a lui Dumnezeu, prin credința în Isus Cristos”. Suntem nespus de recunoscători pentru acest har care este „prin credință”.

Prin aceasta suntem curățiți. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” (1 Ioan 1:9) De asemenea citim „iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și duhului, ducând până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu.” 2 Corinteni 7:1

Vom fi încercați și probați. Vor fi teste subtile cu privire la ce credem și de ce. Domnul va fi întotdeauna cu noi și putem conta pe aceasta. El nu ne va

lăsa și nu ne va părăsi niciodată. El dorește ca noi să ne conformăm chipului Său și să-l reflectăm.

„Nu vă obosiți în facerea de bine.” (Gal.6:9) și tineți minte că încercarea noastră nu este doar de facere de bine, ci și de răbdare. Apoi, îmbrăcați cu toată „armătura lui Dumnezeu” ca să putem rămâne în picioare. (Ef.6:13) Vom putea și noi spune ca Iov „dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul.” Iov 23:10.

ÎN VIAȚĂ TOATE ÎȘI AU VREMEA LOR

“Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are timpul lui.”
Eclesiastul 3:1

Înțeleptul, Regele Solomon a scris că este o vreme pentru fiecare eveniment pe care omenirea îl întâmpină în viață. Experiențele omului sunt diverse. Dumnezeu a văzut de bine că asemenea experiențe contrastante vor fi benefice omului.

Lista de contraste din Eclesiastul 3:1-8 pot fi rezumate ca mesajul lui Dumnezeu către om, că învățarea efectelor rele ale păcatului își are timpul ei. Viața, conform acestor versete este pentru ca omenirea să aibă experiența cu păcatul și cu consecințele lui.

Planul lui Dumnezeu a fost să rânduiască o vreme pentru a demonstra ce înseamnă păcatul și care sunt consecințele lui. El vrea ca toată creația Sa inteligentă să învețe această lecție. Omul învață prin experiență. Îngerii învață prin observație. Pentru a fi o lecție de durată, i se acordă suficient timp. Putem fi siguri de un singur lucru cu privire la această perioadă, absența dreptății și judecății. După cum a scris Solomon, “Am văzut ocupația pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor.” Apoi, după ce arată cum omul se luptă să obțină ceva satisfacție din viața prezentă, spune: “Am văzut sub soare că în locul rânduit pentru judecată domnește nelegiuirea și în locul dreptății este răutatea. Atunci am zis în inima mea: Dumnezeu va judeca și pe cel drept și pe cel rău; căci El a rânduit un timp pentru orice lucru și pentru orice faptă.” - v.16, 17.

Solomon și-a dat seama că experiențele prezente au menirea să probeze omul. El spune: “Am zis în inima mea că acestea se întâmplă numai pentru fiii oamenilor pentru ca Dumnezeu să-i încerce și ei înșiși să vadă că nu sunt decât niște animale. Soarta omului și a animalelor este aceeași; aceeași soartă au amândoi: cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflărie și omul nu întrece cu nimic pe animal; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână. Cine știe dacă suflăria fiilor oamenilor se duce în sus și dacă suflă

area animalului se duce în jos în pământ.” (v.18-21) În ultima afirmație, Solomon neagă credința populară că omul are un sufl et nemuritor care merge în cer, pe când animale mor și se întorc în țărână.

Apoi spune: “Așa că am văzut că nu este nimic mai bun pentru om decât să se înveselească de lucrările lui: aceasta estparte a lui. Căci cine-l va face să vadă ce va fi după el?” - v. 22

Dumnezeu a descoperit în Sfântul Său Cuvânt că va fi o înviere a celor morți. Ioan 5:28,29. În timpul împărăției, ei vor fi îndrumați pe calea sfințeniei ca să învețe dreptatea. (Isaia 35:8) Acesta este timpul când Dumnezeu va judeca pe cei dreپți și pe cei răi. Lecțiile pe care le învățăm în acest timp de experiență cu păcatul și moartea ne vor fi de ajutor. Omul va putea atunci face o alegere inteligentă și va alege binele și viața.

Dumnezeu a recomandat lui Israel să aleagă binele și să trăiască. (Deut. 30:19) Dar ei nu au putut face acest lucru, fiindcă nici un om na putut ține legea lui Dumnezeu în mod perfect. Aceasta nu s-a putut face, până când a venit Isus, născut sub lege, și a înlăturat blestemul Legii.

SCHIMBAREA AFECTEAZĂ PE TOȚI

“Dar adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte de a veni zilele cele rele și de a se apropia anii când vei zice: Nu găsesc nici o plăcere în ei.” Eclesiatul 12:1

Această lecție ne învață că schimbările în viață pot fi așteptate și că nimic nu este permanent. A fost luată din experiențele lui Solomon, și are de-a face cu procesul de îmbătrânire, cu schimbările fizice pe care le implică. Sfatul său este excelent pentru toți tinerii care încep călătoria vieții. Dacă tinerii pot să ajungă să-l cunoască pe Dumnezeu și învețe de caracterul Său așa cum este descoperit în Sfântul Său Cuvânt, ei vor fi pregătiți să îndure orice experiență dificilă ar fi să vină în această “lume rea de azi”. - Gal.1:4

Înțeleptul începe prin a ne spune cum toată lumea se bucură de experiențele senine ale vieții în contrast cu zilele întunecate de boală și necaz. El spune tinerilor să se bucure de tinerețea lor, dar să-și amintească că în cele din urmă va fi o judecată din partea lui Dumnezeu. (Ecl.11:7-9) Cuvântul său ne amintește de ceea ce a spus Apostolul Pavel: “Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Gal.6:7) Puțini își dau seama că în planul lui Dumnezeu este programată o Zi de Judecată. Pavel se referă la aceasta când se adresează oamenilor din Atena pe Câmpul lui Marte. El le-a spus că Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, ci poruncește tuturor să se pocăiască, “pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate, prin omul pe care l-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat din morți.” - Fapte 17:30,31.

Schimbarea care are loc astăzi în viețile oamenilor este cauzată de sentința morții. Tinerețea dă loc batrâneții. Solomon descrie această schimbare ca fiind întunecată. (Ecles.12) El descrie deteriorarea corpului în moarte. “Țărâna se întoarce în țărână” (Geneza 3:19) Aceasta este mare schimbare care are loc în viața fiecăruia, și nu poate fi evitată datorită procesului morții.

Solomon adaugă că spiritul omului se întoarce la Dumnezeu care l-a dat. El nu se referea la nici o scânteie de viață care nu poate muri și care s-ar întoarce la Dumnezeu. Ci, el se referă la identitatea sau personalitatea individului care se întoarce la Dumnezeu. Dumnezeu va folosi această informație pentru o schimbare și mai minunată: învierea. După cum a spus Isus: “Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei care au făcut binele, vor învia pentru viață, iar cei care au făcut răul, vor învia pentru judecată.” Ioan 5:28, 29

Solomon încheie spunând “Să ascultăm încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.” Ecles. 12:13, 14.

RUGĂCIUNEA ESTE IMPORTANTĂ

Versetul cheie: „Samuel a luat un miel de lapte și l-a adus întreg ardere-de-tot Domnului. Și Samuel a strigat către Domnul pentru Israel, și Domnul i-a răspuns.” — I Samuel 7:9

Scripturi folosite: I Samuel 7:3-13

În această lecție ne este prezentat Samuel — ultimul judecător al Israelului, care a mai fost unul dintre cei mai mari profeți ai lui Dumnezeu. (I Sam. 3:20) Chivotul, care odinioară nimerise în mâinile Filistenilor, acum fusese întors și se păstra în casa lui Aminadab după ce nemulțumirea lui Dumnezeu s-a manifestat împotriva dușmanilor păgâni ai lui Israel. Ei au fost pedepsiți cu nenorociri și alte forme de distrugere atât timp cât acest simbol sfânt al prezenței Divine era în posesia lor.

Apoi Samuel a vorbit Israelitilor, îndemnându-i să se întoarcă la Domnul. (cap.7:3) Poporul a răspuns apreciativ prin faptul că au înlăturat toți dumnezeii falși și au distrus idolii și altarele care serveau la acest fel de închinăciune. (vs. 4) Poporul s-a strâns la Mițpa unde au postit și s-au căit înaintea Domnului, după cum este simbolizat prin faptul că au scos apă și au vărsat-o înaintea Domnului. (vs.5, 6) Când au aflat de adunarea lui Israel la Mițpa, Filistenii s-au pregătit să năvălească asupra națiunii încă o dată. Evreii s-au înspăimântat și au insistat ca Samuel să intervină în numele lor. — vs.7, 8

În versetul cheie, Samuel a pregătit o jertfă Domnului — un miel de lapte. Deși profetul nu a înțeles, această ardere-de-tot era un tip al „Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1:29) Dumnezeu a răspuns rugăciunii lui Samuel în numele poporului printr-o bruscă furtună năprasnică care s-a ridicat împotriva dușmanului lor care se apropia. Filistenii atunci s-au întors cu spatele contra acestei izbucniri violente a naturii și Israelitii, profitând de ocazie, s-au repezit înainte și au urmărit adversarii care se refugiau, câștigând ca rezultat o mare victorie. (I Sam. 7:10, 11) După aceea Samuel a pus o piatră ca un stâlp de amintire, sau monument, pentru a marca succesul în înfrângerea acestor dușmani. El l-a

chemat pe Eben-Ezer zicând: „Până aici Domnul ne-a ajutat.” (vs. 12) Samuel s-a dovedit a fi un ajutor destul de mare prin faptul că mereu elibera pe poporul lui Israel de la asuprire pe parcursul deținerii titlului de judecător. — vs. 13

În acest studiu există lecții valoroase pentru poporul Domnului în decursul acestui Veac Evanghelic prezent. Căința de conduita imorală, și reformarea comportamentului trebuie să precede mila lui Dumnezeu ce este acordată atunci când mergem greșit. Samuel a oferit o jertfă tipică în numele lui Israel împreună cu o rugăciune, înainte ca Filistenii să fie puși pe fugă.

Tot astfel, este necesar ca credincioșii să recunoască marea jertfă făcută de Învățător în depunerea vieții Sale pentru păcatul lui Adam ca temelie a relației noastre cu Tatăl Ceresc, deoarece noi ne-am dedicat viețile să-L urmăm pe Isus. — I Ioan 3:2

Deci, ca credincioși consacrați, noi am fost chemați la o condiție specială ce necesită supunere și cinste Tatălui Ceresc prin tot ceea ce facem. Dacă vom rămâne credincioși chemării noastre, vom fi aprobați să-L ajutăm pe Isus Cristos în marea lucrare de judecare și binecuvântare a tuturor familiilor pământului în împărăția lui Dumnezeu. (Fapte 17:31) „Feriți și sfinți sânt cei care au parte de întâia înviere...vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” — Apoc. 20:6

CĂUTÂND ELIBERARE

Versetul cheie: „Domnul a ridicat judecători, care îi scăpau din mâna celor care-i prădau.” — Judecătorii 2:16

Scripturi folosite: Judecătorii 2:16-23

În versetul cheie al acestei lecții, mila nemărginită a lui Dumnezeu se manifestă față de Israel, prin faptul că a ridicat judecători din mijlocul lor, pentru a reforma națiunea care practicase idolatria, precum și s-o elibereze din mâna dușmanilor care-i asupreau din cauza nestatorniciei lor. Totuși, poporul se închina adesea la dumnezeii falși, ceea ce era contrar poruncilor lui Dumnezeu. — Jud. 2:17

Israel îl urma pe Dumnezeu doar când domnea un nou judecător, însă odată cu moartea fiecărui judecător, poporul își întorcea spatele și se purta mai rău decât părinții lor. (vs.18, 19) Studiind experiențele și istoria Israelitilor, suntem informați în Noul Testament că aceste lucruri au fost scrise pentru învățătura noastră. — I Cor. 10:11

Așadar, credincioșii trebuie să stârpească patimile, perversiunile, slăbiciunile și speranțele lor pământești care corespund cu poporul idolatru ce locuia în Canaan. Eșecul de a face în permanență acest lucru duce la aceea ca creștinul să fie biruit, și la necesitatea de a-L chema pe Domnul pentru a-l elibera de dușmani. Precum cu Israelii din vechime, mila lui Dumnezeu manifestată pentru iertarea poporului Israel din vechime și pentru credincioși creștini de astăzi, este bine exprimată în următoarele declarații: „Le voi vindeca orice alunecare de la credință, îi voi iubi nestingherit, căci mânia Mea s-a abătut de la ei.” — Osea 14:4

Deoarece Israel practica mereu neascultarea, Dumnezeu permitea popoarelor păgâne să stăpânească pe pământul lor pentru a determina dacă ei în cele din urmă vor păzi sau nu calea Domnului. (Jud. 2:20-23) O analiză rapidă a celor povestite anterior poate cauza ca cititorul să fie extrem de critic față de Israel pentru tendința sa continuă de a nu asculta de Dumnezeu, și de a se angaja în practicile idolatrice manifestate de către

vecinii păgâni. Însă idolatria spirituală este o chestiune care poate afecta urmașii lui Cristos astăzi. Iată ultimul îndemn dat de către Apostolul Ioan: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!” — I Ioan 5:21

Apostolul ne avertizează să nu acceptăm doctrinele ce sunt în opoziție cu adevărurile pe care le-a expus anterior. (vs. 18-20) Un idol este o substituție care ia locul închinării la unicul Dumnezeu adevărat. Este chiar posibil ca noi să venerăm familiile noastre. De exemplu, instituirea căsătoriei pe care Dumnezeu a stabilit-o implică și include marea dragoste pe care trebuie s-o posedă un soț și o soție unul pentru altul și, prin urmare, pentru membrii unității lor familiale. (Efes. 5:25-31) Cu toate acestea, Învățătorul a indicat următoarea cerință pentru ucenicia creștină: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe Tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul meu.” — Luca 14:26

Noi trebuie să ne iubim foarte mult familiile noastre. Totuși, serviciul nostru pentru Dumnezeu și Cristos cere ca noi să-l punem pe ei (Dumnezeu și Cristos) pe primul loc în viețile noastre. Noi trebuie să fim atenți la principiile scripturale care cer ca să căutăm mai întâi împărăția cerurilor și toată dreptatea sa. (Luca 12:31) Să manifestăm tot timpul reverență și ascultare de Tatăl Ceresc, ceea ce nu au izbutit să facă Israeliții din vechime prin practicile lor idolatrice.

LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU CU REGII ȘI ÎMPĂRAȚII

Veresetul cheie: „Și Barac i-a zis: „Dacă vii tu cu mine, mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce.” Și ea a spus: „Voi merge desigur cu tine, însă aceasta nu va fi spre cinstea ta, pe calea pe care mergi, căci Domnul va da pe Sisera în mâinile unei femei.” Și Debora s-a sculat și s-a dus cu Barac la Chedeș.” — Judecătorii 4:8, 9

Scripturi folosite: Judecătorii 4:4-10, 12-16

Când Iabin a luat poporul Israel sub stăpânirea sa, persoana cu cel mai mare grad de apreciere pentru legile Divine, și cu o abilitate de a îndemna poporul să se întoarcă la Tatăl Ceresc, era o femeie numită Debora. Ea, de asemenea, a slujit ca una dintre judecătorii lui Israel. (Jud. 4:4) Ea a fost angajată de Tatăl Ceresc să vorbească poporului și să transmită mesaje cu privire la scopurile și planul Său în a-i elibera de robie. — vs. 5

„Ea a trimis să cheme pe Barac, fiul lui Abinoam, din Chedeș-Neftali, și i-a zis: „Nu a poruncit Domnul, Dumnezeuul lui Israel? Du-te, îndreaptă-te spre Muntele Tabor și ia cu tine zece mii de oameni dintre fiii lui Neftali și dintre fiii lui Zabulon.” — vs.6

Nu era potrivit ca o femeie să fie comandantul armatei, și astfel Debora l-a numit pe Barac în acest scop. Dumnezeu a fost menționat în declarația Deborei, deoarece indicația ordinului de a ridica o armată ca să lupte împotriva celei a lui Iabin nu a fost a ei proprie, ci mai degrabă „Nu a poruncit Domnul, Dumnezeuul lui Israel?” și „Îl voi da în mâinile tale,” pe bună dreptate orientând această direcție spre sursa potrivită. — vs.7

Versetul cheie oferă o bună înțelegere a lui Barac în ceea ce privește trăirile lui în această chestiune, precum și stima ce o avea față de Debora. El a insistat că prezența ei cu el în bătălie va fi necesară. Ea a avut credință și curaj mare și a afirmat că într-adevăr va merge cu Barac, însă el nu va putea fi onorat pentru biruința ce cu siguranță va avea loc. Barac nu avea același

grad de curaj precum îl manifesta Debora, deși credința lui este menționată în Noul Testament. — Evrei 11:32

Înfrângerea decisivă a dușmanilor lui Israel este înregistrată în detalii în capitol. (Jud. 4:10-24) Prezicerea Deborei că, din cauza ezitării lui Barac de a conduce (vs.9), onoarea biruinței asupra lui Sisera va fi atribuită unei femei, s-a împlinit atunci când Iael l-a omorât pe când el dormea în cortul ei. — vs. 21

Un principiu important pentru credincioși astăzi este înțelegerea faptului că atunci când se referă la alegerea Bisericii, credința are o prioritate mai mare decât onorurile pământești. „Voi toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sânteți una în Hristos Isus. Și dacă sânteți ai lui Hristos, sânteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței.” (Gal. 3:27-29) „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar toate mădularele trupului, măcar că sânt mai multe, sânt un singur trup, tot așa este și Hristos. Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” — I Cor. 12:12, 13

O FĂGĂDUINȚĂ ÎN CARE POȚI AVEA ÎNCREDERE

Versetul cheie: „Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.” — II Samuel 7:16

Scripturi folosite: II Samuel 7:8-17

La începutul domniei sale, David a obținut multe biruințe împotriva dușmanilor lui Israel și de asemenea și-a mărit hotarele teritoriale. El s-a sfătuit cu Profetul Natan privitor la dorința sa de a ridica un templu care să înlocuiască Tabernacolul, însă Cuvântul Domnului a indicat că nu aceasta era voința lui Dumnezeu.

Dumnezeu a făcut multe lucruri pentru David, incluzând și faptul că l-a ridicat de la poziția lui joasă de supraveghere a oilor să devină prinț peste Israel. (II Sam. 7:8) Pe lângă aceasta, Dumnezeu l-a apărut atunci când era urmărit de dușmani, și i-a acordat putere și autoritate asupra lui Israel, precum și onoare și faimă printre popoarele vecine. (vs.9) Apoi a fost dată o făgăduință că Israel va locui în propria sa țară și să nu mai fie tulburat și izgonit de mâna vrăjmașilor. (vs.10) „am dat un loc poporului Meu, lui Israel, și l-am sădit ca să locuiască în el și să nu mai fie tulburat, ca să nu-l mai apese fiii răutății, ca mai înainte.” — II Sam. 7:10

Acest lucru s-a împlinit în mod literal în decursul domniei împăraților, fiindcă mulți ani Israelii au rămas pe pământul lor. Făgăduința că pe viitor vor locui permanent pe pământul lor se va împlini în decursul domniei Mesianice a împărăției lui Dumnezeu. — Ier. 16:14, 15

Deși David a propus să zidească un templu, Dumnezeu însuși a fost acela care și-a pus scopul să zidească casă. „și ca pe timpul când pusesem judecători peste poporul Meu Israel. Ți-am dat odihnă, de toți vrăjmașii tăi. Și Domnul îți vestește că Domnul îți va zidi o casă.” — II Sam. 7:11

Împlinirea literală a acestei făgăduințe a fost dezvăluită lui Natan, că Dumnezeu va face un legământ necondiționat cu David. Acesta prevestea că el va avea un fiu — Solomon — căruia i se va da privilegiul să

construiască templul. Dumnezeu sa comportat cu Solomon ca și cu un fiu, pedepsindu-i necuviința dar continuând să manifeste milă față de el. Dumnezeu nu a permis ca puterea împărătească să se depărteze de semința naturală a lui David. Ea a continuat cu Solomon până la Zedechia. — vs.21:27

O lecție ce trebuie învățată din acest studiu este că David reprezintă pe Cristos și Biserica Sa care au suferit în viața pământească ca să învingă lumea, carnea și Diavolul. (Apoc. 3:21) Solomon reprezintă pe Cristos și Biserica sa în glorie.

Fie ca perspectiva de a fi asociați cu Isus Cristos în a fi o parte din clasa templului, care va binecuvânta toate familiile pământului în împărăția lui Dumnezeu, să ne dea curaj să fim credincioși în fiecare zi legământului nostru de jertfă. „Voi sunteți templul Dumnezeului Celui viu, după cum a zis Dumnezeu: „Voi locui și voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” — II Cor. 6:16

DUMNEZEU RĂSPUNDE LA RUGĂCIUNE

Versetul cheie: „Iată, am făcut după cuvântul tău. Iată, ți-am dat o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n-a fost nimeni înaintea ta și nu se va ridica nimeni ca tine.” — I Împ. 3:12

Scripturi folosite: I Împărați 3:3-14

Solomon îl iubea pe Domnul și ținea poruncile lui Dumnezeu precum a făcut Tatăl său David. (I Împ. 3:3) Una dintre primele fapte în domnia sa a fost că s-a dus la Gabaon să aducă jertfe acolo. (vs. 4) Dumnezeu i s-a arătat lui Solomon într-un vis și l-a întrebat ce și-ar dori cel mai mult. Solomon a manifestat apreciere pentru mila lui Dumnezeu față de tatăl său David, și că i-a permis să devină succesorul său la tron. — vs.5, 6

Apoi observăm umilința împăratului: „Acum, Doamne Dumnezeul meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărățească în locul tatălui meu David; și eu nu sânt decât un tânăr, nu știu să ies și să intru.” (vs.7) Solomon a recunoscut că cel mai necesar lucru pentru bunăstarea poporului va fi o judecată dreaptă în ceea ce privește afacerile individuale și de importanță națională. (vs.8, 9) Domnul a rămas mulțumit că Solomon a cerut înțelepciune în loc de a cere o viață lungă, bogăție și viața vrăjmașilor săi. — vs. 10, 11.

Versetul cheie confirmă că Dumnezeu i-a dat lui Solomon înțelepciune și pricepere așa cum n-a avut nimeni nici înainte, nici după el. Marele bogății și onoruri care i-au fost date lui Solomon împreună cu înțelepciunea, sunt bine cunoscute pe scară mondială. Perioada de cea mai mare glorie din trecut a lui Israel a fost atinsă sub conducerea sa.

Promisiunea decisivă a lui Dumnezeu față de Solomon, și reacția la visul său, încheie această relatare. „Și dacă vei umbla în căile Mele, ascultând de rânduielile și de poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl tău, îți voi prelungi zilele. Și Solomon sa trezit. Acesta a fost visul. El s-a întors la Ierusalim și a stat înaintea chivotului legământului Domnului. A adus arderi-detot și jertfe de mulțumire și a dat un ospăț tuturor slujitorilor lui.” — I Împărați 3:14, 15

Credincioșii astăzi pot beneficia mult în umblarea creștină studiind promisiunile și afacerile lui Dumnezeu cu Solomon. El a stat pe un tron pământesc când a guvernat Israelul. Urmașilor Învățătorului din Veacul Evanghelic li s-a dat speranța unei răsplăți spirituale. — Evr. 3:1; Apoc. 3:21

Dumnezeu cercetează alegerile pe care le fac credincioșii, pentru a hotărî cine se vor dovedi credincioși chemării cerești, întrucât condițiile uceniciei creștine cer jertfă și negare de sine. (Mat.16:24) Noi nu trebuie să căutăm o viață ușoară, autoconservare sau bogăție precum se obișnuiește printre acei care prețuiesc mult dobândirea lucrurilor asociate cu plăcerea omenească. (Mat.6:31- 33) Solomon a dorit înțelepciune, și pe lângă aceasta i s-a dat multe binecuvântări deoarece alegerea lui a fost aprobată de Dumnezeu. Creștinii care au primit Spiritul Sfânt vor căuta ca înțelepciunea cerească să-i călăuzească în toate afacerile lor. „Dar înțelepciunea de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada dreptății este semănată în pace pentru cei care fac pace.” — Iacov 3:17, 18

Ca și Solomon, să recunoaștem propria noastră incapacitate, încrezându-ne călăuzei Divine cum să vorbim și să acționăm pentru a merita aprobarea lui Dumnezeu. „Smeriți-vă deci sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la timpul potrivit, El să vă înalțe.” — I Petru 5:6

LUCRURI LA CARE MERITĂ SĂ TINZI

Ca creștini și studenți ai Bibliei, gândurile noastre deseori se îndreaptă spre acea jertfă pe care Domnul și Mântuitorul nostru drag a dat-o pentru noi. Ne imaginăm suferința lui fizică și mintală prin care trebuie să fi trecut și doar ne putem închipui durerea și agonia pe care le-a îndurat așa cum de bună voie a mers până la capăt.

Totuși, prin toată această suferință, Domnul nostru a stăruit ferm, arătând un exemplu pentru fiecare și ca toți urmașii săi să urmeze la maxim conform capacităților. Un exemplu care strălucește atât de puternic încât, în ochii acelor care iubesc cu adevărat pe Domnul, nu este altceva mai onorabil.

Credem că aceste exemple pe care Domnul le-a stabilit sunt lucrurile la care merită să năzuiești. Le vom examina, reținând faptul că ele trebuie să fie primele și cele mai importante în viețile noastre.

ÎNDURARE RĂBDĂTOARE

Primul lucru pe care-l consimțim că este cel la care merită să tindem este îndurarea răbdătoare care va folosi pietrele de poticnire ca pietre de pășire. Să cugetăm la două texte scripturale. Primul este: „Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, încurajează-și inima și nădăjduiește în Domnul!” (Ps.27:14) Domnul cere să veghem cu răbdare și să așteptăm până ce aflăm ce trebuie să facem, decât să-i slujim lui, încercând să ne determinăm cursul nostru propriu conform înțelegerii personale. Acest lucru ne dă curaj, tărie și persistență. Niciodată nu este ușor să aștepti cu răbdare.

Al doilea text scriptural pe care-l vom analiza la acest punct cu privire la îndurarea răbdătoare este: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sânt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați.” (Rom. 8:28, 29) Dumnezeu a promis că ni se

vor întâmpla doar acele lucruri care sunt spre binele nostru suprem. Cu alte cuvinte, trebuie să înțelegem că toate experiențele vieții sunt sub supraveghere Divină, orice experiență pentru fiecare trebuie să fie o sursă de putere și tărie. Deci, indiferent de orice întârzieri aparente, greutăți, necazuri, persecuții și așa zisele dezastre care vin asupra noastră în decursul vieții, tot timpul să avem în minte că aceste lucruri ne modelează și ne pregătesc pentru lucruri viitoare încât nu putem nici chiar să ne închipuim. Prin urmare, trebuie să ne bucurăm mereu, în toate împrejurările, și să mulțumim lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.

Acest lucru, la rândul său, duce la zidirea caracterului. Poporul Domnului trebuie fiecare, individual, în caracter, să devină copii ai Domnului nostru. Pentru a deveni astfel, trebuie să renunțăm la propriile noastre voințe, speranțe și ambiții în ceea ce privește interesele pământești. Aceasta necesită multă credință, dar să ne amintim că în I Corinteni 10:13 ne este dată făgăduința că Domnul nu va permite să fim „ispitiți”, sau încercați peste puterile noastre.

Domnul nostru a răbdad cu bucurie toate lucrurile în decursul vieții Sale, chiar până la urmă când a murit pe cruce, pentru ca noi să putem avea ocazia la viață veșnică.

ZEL

Al doilea lucru la care merită să tindem este zelul, care nicicând nu poate făptui îndeajuns, totuși nu caută înfluență și nu încurajează laudele. Acest fapt este destul de reușit arătat nouă în următorul text scriptural: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, știind că veți primi de la Domnul, răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Christos.” — Col. 3:23, 24.

Persoanele care sunt sincere și zeloase de a servi Domnului, sunt atât de doritoare și nerăbdătoare pentru ocazia de a face ce găsește mâna lor să facă. Ei vor face de asemenea lucrurile pentru Domnul, străduindu-se să fie plăcuți Lui mai degrabă decât oamenilor, datorită înțelegerii că doar Domnul poate da marea răsplată a moștenirii. Cel mai mic serviciu făcut celui mai mic dintre frații Lui este acceptat ca făcut Lui însuși.

Încă odată vedem acel exemplu de zel în Domnul nostru Isus, prin faptul că el a primit de la Tatăl Său și Tatăl nostru, Dumnezeu Său și Dumnezeu nostru, tot ceea ce a dat sau ne va da nouă. Acest fapt a fost de asemenea un exemplu că toți acei care vor fi urmași ai Lui vor fi servitori, nu doar cu numele, ci cu fapta, adevărul și spiritul.

BUNĂTATE

Al treilea lucru la care merită să tindem este bunătatea care își găsește plăcerea în prosperitatea spirituală a fraților. Această lecție este ilustrată prin următorul text scriptural în care citim: „Deci, dacă este vreo încurajare în Christos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo părtășie a Duhului, dacă este vreo duioșie și îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un sufl et și un gând! Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora.” — Fil. 2:1-4.

Aceste versete ne relatează câteva lucruri. Mai întâi, trebuie să căutăm calitățile bune în alții. Al doilea, trebuie să fim plini de bucurie, tocmai așa cum a fost Pavel, atunci când vedem frații iubind cu adevărat, simpatizând și mângâindu-se unii pe alții. Aceasta ar fi o dovadă a unității spiritului, părtășiei și minții. Al treilea, trebuie să facem totul spre slava lui Dumnezeu. Încercând a favoriza sinele și căutând superioritate, sunt cei mai mari dușmani ai Spiritului Domnului. Umiliința — Dumnezeu nu poate mări pe nimeni care nu este umil. Supunerea la voința lui Dumnezeu indică credință. Noi trebuie întotdeauna să ne gândim cumpătat la noi înșine. Toate puterile noastre vin de la Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu ne-a dat un dar indică că noi nu l-am avut. Dacă privim la imperfecțiunile proprii, și la calitățile bune ale altora, vom găsi că noi suntem capabili de a aprecia mai mult și mai mult pe alții. Pe de altă parte, dacă privim la imperfecțiunile altora și la calitățile bune ale noastre, vom găsi mult mai dificil să apreciem pe frații noștri. Al patrulea, noi nu trebuie să fim complet preocupați cu propriile necazuri, interese, bunăstare și talente. Mai degrabă, trebuie să fim preocupați de bunăstarea și fericirea altora.

Observăm exemplul Domnului nostru, atunci când a făcut făgăduința urmașilor Săi: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sânt

blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufl etele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” — Mat. 11:28-30.

Domnul nostru ne promite o odihnă, sau pacea minții, care poate veni doar printr-o cunoaștere a planului și caracterului lui Dumnezeu. Ea niciodată nu poate veni prin lucrurile acestei lumi. Domnul nostru ne invită să luăm jugul Lui, și El va fi asociatul nostru, luând cealaltă parte a jugului. Secretul odihnei se găsește într-un spirit liniștit și smerit. Isus a fost „blând și smerit cu inima”, și a luat asupra Sa jugul voinței Tatălui Său, astfel dând un exemplu pentru noi toți ca să-L urmăm.

SPERANȚĂ

Al patrulea lucru la care merită să tindem este speranța, care consideră suferințele pentru Cristos ca o întristare ușoară, trecătoare. „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine sântem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei care se află în orice necaz. Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos, avem parte din belșug și de mângâiere...Și nădejdea noastră pentru voi este neclintită...pentru că știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere.” — II Cor. 1:3-7

Dumnezeu este numit „Dumnezeul mângâierii” pentru că el conduce lucrurile spre mângâierea acelor creaturi care vor accepta favorurile Sale, după ce vor fi aduși la o cunoștință a adevărului. Noi deseori am fost mângâiați, pentru a echilibra evenimentele condițiilor ostile ale căii peregrine prezente. Fraților! Doar după ce noi înșine suntem mângâiați, suntem calificați să mângâiem pe alții în sens scriptural. Aceasta poate fi fie că încă suntem în carne, sau dincolo de vâl. Toate lecțiile și experiențele noastre ne fac în stare să transmitem mângâiere altora.

Cuvântul mângâiere nu conține în mod necesar gândul de consolare, ușurare, ci mai degrabă cel de „întărire, zidire împreună” sau o putere, tărie nouă, adăugată. Poporul Domnului are nevoie de această mângâiere, precum au avut nevoie de ea și apostolii, deși ei erau tari. Prin urmare, trebuie să ne bucurăm a fi părtași ai suferințelor lui Cristos, care știm că va necesita întregul Veac Evanghelic prezent pentru a le împlini. De această

mângâiere ni se reamintește după cum citim: „întristarea voastră se va prefăce în bucurie.” (Ioan 16:20) „De aceea, noi nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sânt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sânt veșnice.” — II Cor. 4:16-18

Viețile noastre sunt niște încercări neconținute pe care trebuie să le îndurăm, însă ele sunt micșorate de spiritul unei minți sănătoase, care ne dă acea speranță. Natura noastră veche moare în pași treptați ceea ce corespunde exact faptului cum natura noastră nouă crește în pași treptați. Aceasta se poate compara cu nisipul dintr-o clepsidră ce curge dintr-un spațiu în altul. Această natură nouă este reînnoită, consolidată și zidită în asemănarea lui Dumnezeu.

Încercările care ne șlefuiesc, ne lustruiesc și ne modelează vin în multe forme. Ele pot fi luptele cu propriul nostru trup, de la lume, Satan, de la familiile noastre și de la frați. Acest război este purtat între vechea natură și cea nouă, ale căror interese sunt atât de opuse, încât dezvoltarea și biruința uneia înseamnă zdrobirea și nimicirea celeilalte.

Ni se spune prin intermediul scripturilor să nu căutăm lucrurile ce se văd, așa ca popularitate, manifestări lumești, mărire confesională, slavă și onoare pământească, deoarece ele sunt vremelnice; ci mai degrabă să căutăm lucrurile ce nu se văd — cele spirituale, slava viitoare, coroana, Biserica — fiindcă aceste lucruri sunt veșnice, și niciodată nu pot fi luate. Când toate necazurile se vor sfârși, Domnul va răsplăti pe toți copiii Săi care au suferit.

Viața Domnului nostru a fost o mărturie a speranței. Speranța Lui în făgăduințele Tatălui Său Ceresc a fost atât de mare, încât a făcut totul ce I-a cerut Tatăl fără a murmura și fără a avea îndoieli.

ÎNȚELEPCIUNE

Al cincilea lucru pe care-l consimțim că este cel la care merită să tindem este înțelepciunea, care cunoaște cum și când să vorbească și când să păstreze tăcerea.

„Cine dintre voi este înțelept și înțeleghător? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii.” — Iacov 3:13

Cunoștința este cu adevărat importantă, însă doar atunci când dezvoltă înțelepciune, minte sănătoasă și simț curat. Noi vom fi judecați prin purtare, dar nu prin ceea ce mărturisim. Blândețea și umilința noastră trebuie modelate după exemplul dat de Domnul nostru.

„Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care mă și găsesc în lanțuri, ca să fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc. Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul. Cuvântul vostru să fie totdeauna cu har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.” — Col. 4:3-6

Noi trebuie să ne rugăm unii pentru alții, nu doar ca să ne facem chemarea și alegerea sigură, ci mai important ca să avem o ocazie de serviciu, și înțelepciunea de a prezenta altora mesajul în blândețe și umilință.

Noi trebuie de asemenea să evităm toate afacerile lumii aceste rele pentru a fi posibil să ne dedicăm timpul atât pentru bunăstarea noastră spirituală cât și a altora, mereu având în minte că nicicând nu ne vom mai bucura de această ocazie.

Noi trebuie să ne rugăm ca Spiritul Adevărului să ne umple inimile până în măsura în care tot ce spunem să fie o laudă pentru Domnul, lumină și beneficiu oponentilor noștri, precum și fraților.

Vorbele noastre trebuie de asemenea să fie drese cu sare, sau, cu alte cuvinte, trebuie să vorbim Adevărul care, ca și sarea, are puterea să ferească de la putrezire ceea ce este bun și curat.

Domnul nostru totdeauna a vorbit cu atenție, cu blândețe, umilință și gentilețe. Cuvântul Lui a reprezentat Adevărul în forma cea mai curată. El și-a petrecut toată viața consacrată predicând acel Adevăr tuturor celor care vor auzi, într-o manieră sinceră și umilă, tot timpul rugându-se la Tatăl Ceresc pentru călăuză.

LOIALITATE

Al șaselea lucru la care merită să tindem este loialitatea, care nu poate să descurajeze pe cineva nici chiar în slăbiciuni și eșecuri. „Căci cel drept de șapte ori cade, și se ridică iar, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire.” — Prov. 24:16

„Cel drept” se va poticni din diferite motive, însă nu va cădea în păcat. Dacă inima îi este dreaptă, Domnul îi va arăta greșeala, și de asemenea o modalitate de a o recupera. Noi toți avem corpuri de carne, și împreună cu ele — slăbiciunile cărnii. De aceea uneori cele mai mari lupte în viețile noastre creștine au loc înăuntrul nostru.

„Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.” (I Tes. 5:24) Dumnezeu este în stare să împlinească ceea ce promite. Nu trebuie niciodată să ne îngrijorăm că suntem chemați la ceva ce nu suntem în stare să obținem. Dacă cineva își încalcă legământul, aceștia putem fi noi. Dumnezeu cu siguranță își va îndeplini partea Sa. El va face pentru noi destul de mult, excesiv, mai mult decât ne-am fi gândit, sau cerut, sau așteptat. Domnul cunoaște ce este în inimile noastre, și este mulțumit de serviciul nostru imperfect, atunci când este făcut într-un mod care este conform voinței Sale. Deci prin urmare, fraților, loialitatea noastră față de Domnul nu trebuie niciodată să fie compromisă deoarece avem asigurarea că Dumnezeu cu siguranță își va face partea. Să ne gândim la credința și devotamentul lui Isus.

UN SPIRIT IERTĂTOR

Al șaptelea lucru la care merită să tindem este un spirit iertător, care nu nutrește gânduri rele față de nimeni. „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.” — Mat. 6:14

Ce exemplu mai bun ne-ar însufl eți decât cel cu fiul risipitor. Noi trebuie să fim ca și acel tată care, atunci când a văzut pe acel care se căia într-o atitudine de umilință, inima i-a fost mișcată, și a ieșit ca să-l întâmpine, să-l ierte, să-l salute cu blândețe și să-l îmbrace cu haina celei mai depline părtașii și frății.

Uneori noi suntem prea înclinați să privim la dreptatea caracterului lui Dumnezeu, s-o copiem, și să tratăm cu asprime pe cei care ne-au greșit. Cu toate acestea, Domnul ne spune destul de clar că cele mai mărețe elemente ale caracterului Său sunt dragostea, simpatia, bunătatea și îndurarea. Dumnezeu este gata să ierte pe cei iubitori și generoși care caută să-i copie caracterul. Doar cei miloși vor obține milă; și dacă nu avem milă din partea Domnului, totul este pierdut. Acest gând este rezumat foarte bine în versetul: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor găsi milă!” — Mat.5:7

„Și fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” (Efes. 4:32) Lui Dumnezeu îi place să exercite mila, generozitatea și simpatia. El ne iartă „în Hristos”, deoarece Cristos a plătit pedeapsa și a satisfăcut dreptatea.

„[Cristos] S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”, pentru ca noi să fim iertați. (Fil. 2:8) Isus și-a desăvârșit acest spirit iertător până la sfârșit, atunci când atârând pe cruce a zis: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” — Luca 23:34

CREDINȚĂ

Al optulea lucru la care merită să tindem este credința care se bazează pe grija providențială a Domnului, fără murmur sau plângere. „Nu spun lucrul acesta pentru că aș fi în lipsă, căci m-am deprins să fiu mulțumit în mine însumi, în împrejurările în care mă găsesc.” — Fil. 4:11

Apostolul Pavel nu era în lipsă, deoarece el era mulțumit că Tatăl Ceresc îi va da ceea ce avea nevoie cu adevărat. În afară de aceasta, el nu dorea nimic mai mult. Pavel și alți apostoli au dat exemple de mulțumire, satisfacție, aflându-se în orice condiție în care le cerea datoria. Ei de asemenea au manifestat speranță și supunere voioasă. Astfel, dacă folosim talentele și ocaziile noastre cât se poate mai bine, trebuie să fim mulțumiți de rezultatul acestor eforturi, chiar dacă ele produc cele mai simple necesități ale vieții. La urma urmei, a acumulat Domnul nostru vreo ceva în decursul vieții sale aici pe pământ? Desigur că nu. Tot ce a avut au fost hainele de pe el, și chiar și acelea au fost împărțite în timp ce El atârna pe cruce.

„Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem

cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, ne va fi de ajuns. Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poftes bune și periculoase, care cufundă pe oameni în ruină și în distrugere. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri.” (I Tim. 6:6-10) Aceste versete nu necesită mult comentariu. Totuși, vom accentua că Apostolul Pavel nu a spus că banii erau nenorocire sau rădăcina răului. El a spus că „iubirea de bani” era rădăcina răului. Faptul de a avea bani și alte averi nu este numaidecât un lucru rău, ci fiind lacom pentru bani și alte averi este rău; și va duce la tot felul de necazuri.

„Apoi le-a zis: „Vedeți, și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.” — Luca 12:15

CARACTER

Al nouălea lucru la care merită să tindem este caracterul care strălucește atât de tare acasă cât și în adunarea poporului Domnului. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu fiți pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu, după cum și eu plac tuturor în toate, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți.” — I Cor. 10:31-33

Pavel rezumă declarația sa în interesul unei reflecții iubitoare a fraților și a libertății conștiinței noastre. În Cuvântul Său, Domnul stabilește standardul unei minți sănătoase, nu doar în ceea ce privește petrecerile și consumul de alcool, ci și mâncarea și băutura, îmbrăcămintea, toate manierele de conduită; de fapt în orice interes și afacere a vieții. Pavel cere ca noi să facem lucrurile cu moderație, să fim dotori să jertfim mulțumirea de sine în favoarea altora. El de asemenea duce în continuare această idee a responsabilității noastre personale în căutarea slavei lui Dumnezeu până la concluzia sa justă. Orice lucru care ar fi o piedică la răspândirea cauzei Domnului, o dezonoare a Adevărului în vederea altora, sau o piatră de poticnire pentru alți frați, trebuie să fie sacrificat. Acest sacrificiu va fi considerat ca un serviciu pentru Domnul. Cel mai modest fel de serviciu este acceptabil Domnului dacă este făcut din iubire. Viața lui Isus a demonstrat caracterul Său perfect întotdeauna, indiferent de împrejurările în care se afla. El a stabilit standardul la care tindem noi.

DRAGOSTE

Al zecelea lucru la care merită să tindem este dragostea, care totdeauna caută să răspundă la dragostea lui Dumnezeu prin umiliința inimii, laudă și mulțumire. „Atunci ea s-a aruncat cu fața la pământ și i-a zis: „Cum am căpătat eu trecere înaintea ochilor tăi, ca să te îngrijești de mine, o străină?” Și Boaz a răspuns și i-a zis: „Mi s-a spus tot ce ai făcut pentru soacra ta, de la moartea soțului tău, și cum ai părăsit pe tatăl tău și pe mama ta și țara în care te-ai născut, ca să mergi la un popor pe care nu-l cunoșteai mai dinainte. Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeului lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!” — Rut 2:10-12

Istoria lui Naomi și a nurorii sale Rut este una de dedicație deplină din partea lui Rut și la fel de mare compasiune din partea lui Boaz. Rut, pierzându-și soțul, și-a dedicat timpul să ajute să îngrijească de soacra ei. Când Boaz a ajuns să afl e de tot sprijinul ei pentru Naomi, el i-a permis să strângă spice oriunde ea dorea în câmpiile lui, chiar și din snopi. El a ordonat oamenilor săi să lase intenționat ca ceva grâne să cadă la pământ astfel încât să fie mai mult de spicuit. El de asemenea a înștiințat ca ea să nu fie ocărâtă în nici un caz. Boaz i-a spus ei că acest privilegiu pe care i-l dădea era o compensare și o răsplată de la Dumnezeu pentru serviciul ei și pentru încrederea ei în Dumnezeu într-o țară străină.

Domnul nostru Isus de asemenea și-a manifestat dragostea pentru Dumnezeu prin faptul că asculta de voința Tatălui. El de asemenea aducea laudă, onoare Tatălui Său Ceresc și mulțumiri pentru toate lucrurile într-o manieră foarte umilă și sinceră. Pentru aceasta, Dumnezeu de asemenea i-a dat lui Isus recompensă și răsplată pentru credincioșia, încrederea și dragostea față de El.

La sfârșit, am dori să spunem că, dacă Domnul nostru a considerat aceste lucruri destul de importante ca fiind cele la care trebuia să tindă, că El le-a desăvârșit prin viața și acțiunile Sale, astfel și noi trebuie să considerăm aceste lucruri ca fiind cele la care merită să tindem, și să depunem toate eforturile să le reflectăm și să le desăvârșim în viețile și acțiunile noastre ca o laudă pentru Domnul, pe măsură ce alergăm pentru premiul Înaltei Chemări.